

[Indenrigsministeren.]

nerne. Der vil maaske ogsaa blive Lejlighed dertil under Overvejelse af Veje, ad hvilke man kan opmuntre til Fremme af forskellige produktive Arbejder hos private. Alt dette vil efterhaanden komme til Udfoldelse under Hensyn til Vurderingen af Udsigterne for denne Krisens Varighed og under Hensyn til Statens og Kommunernes finansielle Evne.

Jeg siger dette, skønt Regeringen er ganske klar over, at Arbejdsløsheden ikke kan ophæves alene gennem offentlige Arbejder. Det kan kun ske ved en gennemgribende Reformlovgivning, ved, at man skaber nye Arbejdsmuligheder. Men ogsaa her møder vi jo Oppositionspartierne imod os. Vi faar nu se, om Oppositionen har Styrke og Udholdenhed til at gennemføre denne Visnepolitik, som der aabenbart i Øjeblikket er ved at blive lagt os til.

Men jeg maa have Lov til at knytte et Par Bemærkninger til, hvad jeg her har sagt, uden i øvrigt at komme ind paa det foreliggende Lovforslags Enkeltheder. Jeg tror, at det bliver et meget stort Ansvar for de to Oppositionspartier, dersom de i Landstinget stiller sig lige saa uforstaaende som her i Tinget. Som den, der kender en lille Smule til Kommunernes Økonomi her i Landet, maa jeg sige, at de Herrer Politik vil, hvis den gennemføres, møde Borgerne i en Række af Landets Kommuner i det kommende Aar i Form af klækkelige Skatteregninger. De Herrer kan hindre, at Arbejdsløshedens og Krisetidens Byrder bliver baaret og fordelt paa en rimelig Maade. Men Erfaringerne fra 1927 viser, at de ikke kan hindre, at Kommunalbestyrelsernes Medlemmer af alle Partier Landet over yder det allernødvendigste for, at Menneskene kan opretholde Livet. Denne Politik førte i 1927 med sig, at Hjælpekasseudgifterne steg fra 9 til 18 Mill. Kr., og at Fattigudgifterne steg med 3 Mill. Kr. Man kan ved at standse det Lovforslag, der her er Tale om, fortsætte denne Linie. Men saa bliver der ogsaa mange, mange Steder, hvor det vil komme til at gaa de kommunale Skatteydere til Marv og Ben i de kommende Aar. Derfor føler jeg mig berettiget til alvorligt at bede Oppositionen endnu en Gang betænke Konsekvensen af den Stilling, de har taget her i Tinget.

Hans Thyge Jacobsen: Jeg nødes til med et Par Ord at motivere min Afstemning over dette Lovforslag. Jeg havde oprindelig været indstillet paa at give min Stemme for Lovforslaget, idet de Synspunkter, som det ærede Medlem Hr. Fraenkel

her har givet Udtryk for, i vid Udstrækning ogsaa er mine. Og ydermere havde jeg været betænkt paa at stemme for Lovforslaget af den Grund, at jeg, som naturligvis alle andre i denne Sal, er klar over, at det, der her er Spørgsmaal om, er et Spørgsmaal om Udgifternes Fordeling, og som den højtærede Indenrigsminister nu anførte i sine Bemærkninger, er der vist ingen Tvivl om, at alle Bestræbelser for at lette de kommunale Budgetter er gavnlige Bestræbelser i disse Tider. Det er slet ikke det Spørgsmaal, vi her diskuterer, hvorvidt vi ønsker at hjælpe de arbejdsløse eller ikke, det ønsker vi alle. Og de Udtalelser, der er fremkommet, især fra det ærede Medlem Hr. Lundberg i Dag, og de Udtalelser, der bevirker, at jeg nu ikke kan give min Stemme for Lovforslaget, er fuldkommen hen i Vind og Vejr.

Det ærede Medlem og alle andre Medlemmer er ganske klare over, at hvad enten vi vedtager dette Lovforslag eller ikke, vil det, som er fornødent til at opretholde Livet, Husly, Varme, Mad, for de Mennesker, som er ude i Arbejdsløshedens Nød, blive bevilget af den sociale Lovgivning, vi har i vort Land. Saa jeg synes, vi skulde være enige om, at hele den Diskussion, der føres her i Dag, er en Diskussion beregnet paa at lade Musklerne spille, at faa at se, hvem der vinder den taktiske Fordel i Kampen om Vælgernes Stemmer. Og det er det, jeg synes Regeringspartiernes Ordførere i nogen Maade er kommet saa daarligt fra, at jeg altsaa ikke tør afgive min Stemme for Lovforslaget. Navnlig den Maade, hvorpaa det ærede Medlem Hr. Einer Jensen søger at true os, forekommer mig ganske utilladelig. Udtalelser som dem, det ærede Medlem Hr. Einer Jensen sluttede sin Tale med, er efter mine Begreber utilstedelige i en Sammenhæng som denne, og hvis det ærede Medlem tror, at han ved saadanne Udtalelser gør det fjerneste Indtryk paa os i Retning af at faa os til at følge sig, saa tager det ærede Medlem saa grundigt fejl, som det er muligt for en Mand at tage fejl.

Vi lader os ikke true, saa kender det ærede Medlem hverken os eller Situationen. Sagen er nemlig den, at de Trusler, som der kunde ligge i den nuværende Situation, og som jeg ikke skal gøre mig nogen Umage for at opreklamere, de rettes jo ikke mod os, men de Herrer ved saa udmærket godt, hvem de rettes imod. Det er mod Københavns Raadhus, det er mod Aarhus Raadhus, det er mod Aalborg Raadhus, overalt